

Arrest

nr. 119 018 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt 17 februari 2014 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 september 2013 een asielaanvraag in. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoekster voorheen in Polen verbleef.

1.2. Op 15 oktober 2013 werd aan de Poolse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), een terugnameverzoek gestuurd.

1.3. Bij schrijven van 17 oktober 2013 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.4. Op 7 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 februari 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoekster op 10 februari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich [M.K.] te noemen, geboren op 01.01.1943, en welke verklaart van Russische nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten ; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

0 - artikel 7, eerste lid, 10 : moet met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van een andere Staat overgedragen worden ;

Betrokkene diende op 07.11.2013 een verzoekschrift in bij de RVV om de beslissing van 07.11.2013 te laten schorsen. Verzoeker poogt aan te tonen dat een uitwijzing naar Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Nocht[a]ns is Polen al geruime tijd lid van de Europese Unie en kan er dus van worden uitgegaan dat Polen zich niet aan het EVRM en in het bijzonder aan artikel 3 onttrekt. Polen is nu eenmaal verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die betrokkene heeft ingediend in Polen en dit volgens de Dublin conventie (n° 1560/2003 van 02/09/2003). Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bijlage 26 quarter (geldig 7 dagen) en het grondgebied van België te verlaten. Gezien betrokkene vandaag aangetroffen is, bestaat er dus een duidelijke onwil om België te verlaten en is een gedwongen verwijdering naar het verantwoordelijke Dublin land noodzakelijk.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige

verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 11.09.2013 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door DVZ op 07.11.2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 26quater van 07.11.2013) werd [...] haar betekend. Betrokkene diende op 07.11.2013 een verzoekschrift in bij de RVV om de beslissing van 07.11.2013 te laten schorsen. Verzoeker poogt aan te tonen dat een uitwijzing naar Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Nocht[a]ns is Polen al geruime tijd lid van de Europese Unie en kan er dus van worden uitgegaan dat Polen zich niet aan het EVRM en in het bijzonder aan artikel 3 onttrekt. Polen is nu eenmaal verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die betrokkene heeft ingediend in Polen en dit volgens de Dublin conventie. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bijlage 26.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2. De Raad merkt op dat verzoekster in eerste instantie de schorsing vordert van de bestreden beslissing en dat het feit dat verweerder niet zou beschikken over een discretionaire bevoegdheid niet automatisch leidt tot de conclusie dat verzoekster geen belang heeft bij de schorsing van een maatregel waarvan zij meent dat deze door een gebrek is aangetast. Verder moet worden benadrukt dat verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie wordt verworpen.

2.3. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst

dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

In casu zet verzoekster uiteen dat zij van haar vrijheid beroofd is met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet uiteen dat zij reeds een respectabele leeftijd heeft en geplaagd wordt door ernstige ouderdomskwalen, waardoor zij minder zelfredzaam is en stelt dat zij de materiële en mentale steun van haar in België verblijvende dochter goed kan gebruiken. Tevens betoogt zij dat zij weliswaar reeds jaren gescheiden van haar dochter leeft, maar dat dit niet impliceert dat de gezins- of familiebanden verbroken zijn en wijst zij erop dat zij na haar binnenkomst in het Rijk bij haar dochter ging inwonen en bewust geen beroep deed op externe hulpkanalen.

De Raad merkt op dat, opdat verzoekster zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, er in de eerste plaats moet kunnen worden vastgesteld dat verzoekster enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft met haar meerderjarige dochter. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). In casu is het niet betwist dat verzoekster jarenlang gescheiden heeft geleefd van haar familieleden (dochter, schoonzoon en kleinkind) in België. Er blijkt bijgevolg niet dat de relatie tussen verzoekster en deze familieleden dusdanig hecht is dat zonder meer kan worden aangenomen dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Het gegeven dat verzoekster bij haar aankomst in België kon logeren bij haar dochter en dat zij aangeeft actueel te worden gesteund door haar dochter doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoekster, toen dit nog mogelijk was, geen aanvraag deed om haar dochter in België te vervoegen, dat niet blijkt dat zij haar dochter de afgelopen jaren ooit bezocht en dat zij nu voorhoudt naar België te komen ten einde een asielaanvraag in te dienen.

Voorts moet worden gesteld dat zelfs in de veronderstelling dat er nog enig beschermenswaardig gezins- of familieleven zou bestaan er uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Waar verzoekster stelt dat haar dochter haar in Polen niet kan vervoegen dient te worden gesteld dat dit gegeven niet leidt tot de conclusie dat er op verweerder een positieve verplichting zou rusten om haar toch tot een verblijf in het Rijk toe te laten. De gezondheidsproblematiek die verzoekster aanvoert is prima facie immers niet van die aard dat zij de permanente steun van haar dochter nodig heeft en er blijkt niet dat het voor de dochter van verzoekster niet mogelijk zou zijn om haar moeder op regelmatige tijdstippen in Polen te bezoeken en op die wijze – zelfs op een meer actieve wijze dan voorheen – hun relatie verder te zetten. In dit verband moet worden aangegeven dat verzoeksters dochter de Belgische nationaliteit heeft en dus zonder administratieve belemmeringen naar Polen, een lidstaat van de Europese Unie, kan reizen.

Prima facie blijkt geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG.

In wezen houdt verzoekster voor dat verweerder er had kunnen voor opteren om, in toepassing van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG, te beslissen dat de Belgische autoriteiten voor de behandeling van haar asielaanvraag zouden instaan. Zij zet uiteen dat haar “*hoge leeftijd*” in dit verband een relevant criterium was, aangezien zij de psychische steun van haar dochter nodig heeft en zij zich niet in staat acht om de asielprocedure alleen te doorlopen.

Artikel 15.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt het volgende:

“2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.”

Samen met verweerder dient te Raad op te merken dat verzoeksters tweede middel geen betrekking heeft op het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, doch wel op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2013. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan het gegeven dat artikel 15.2 van de verordening 343/2003/EG verweerder een zekere appreciatievrijheid biedt en er niet blijkt dat hij hiervan op een kennelijk onredelijke manier gebruik heeft gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij stelt dat zij in Polen geen menswaardige opvang en ondersteuning zal krijgen, dat uit verslagen blijkt dat er zich in Polen nog wantoestanden voordoen, dat er een xenofob klimaat heerste, dat aanhangers van president Kadyrov Tsjetsjeense asielzoekers intimideren en dat er grote risico's op schendingen van haar fysieke en psychische integriteit in Polen bestaan.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster toen zij door verweerder werd gehoord op geen enkele wijze kritiek uitte op de wijze waarop zij in Polen werd behandeld en niet aangaf dat zij omwille van een incorrecte behandeling of ingevolge intimidaties of een xenofob klimaat in Polen verkoos naar België te komen. Nochtans mocht worden verwacht dat zij dit onmiddellijk zou meedelen op het ogenblik dat haar hiertoe de kans werd gegeven. De verslagen waarnaar zij verder verwijst laten toe te concluderen dat er in Polen, net zoals in alle landen die geconfronteerd worden met de komst van grote groepen asielzoekers, in het verleden af en toe spanningen waren en dat er nog verbeteringen kunnen worden aangebracht aan de asielprocedure of systemen inzake de opvang van asielzoekers. De aangebrachte verslagen, waarvan het overgrote deel niet van recente datum is, zodat niet blijkt dat zij de actuele situatie weergeven, zijn evenwel niet van die aard dan kan worden besloten dat er een reëel risico bestaat dat verzoekster in Polen – het land waar zij zelf naartoe reisde en asiel vroeg – dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

G. DE BOECK